

enthusiast
Teen's Books

ЦАРСТВОТО НА ХАДЕС

ПЛЕННИЦА
НА СМЪРТТА

МЕГ КАБЪТ

ОТ БЕСТСЕЛЪР АВТОРА
НА НЮ ЙОРК ТАЙМС

Meg Cabot
Abandon
Copyright © 2011 by Meg Cabot, LLC
All rights reserved.

Мег Кабът
Царството на Хадес
Пленница на смъртта

© Мариана Христова, преводач, 2013
© Иво Рафаилов, художник, 2013
© © „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД, 2013

Enthusiast

Запазена марка на „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД

ISBN 978-619-164-078-2

ЦАРСТВОТО НА ХАДЕС

ПЛЕННИЦА
НА СМЪРТТА

МЕГ КАБЪТ

*Превела от английски
Мариана Христова*

enthusiast
Teen'sBooks

София, 2013

Със страх ще бяга тя,
дор падне в трачний Аг, отдето
пръв път я вѣн извлече завистта.

ДАНТЕ АЛИГИЕРИ, „Аг“, песен първа*

Всичко може да се случи само докато мигнеш. Абсолютно всичко.

Едно. Две. Три. *Мигни*.

Едно момиче се смее с приятелките си.

Внезапно зейва кратер и разцепва земята. От него изскача мъж на гарвановочерна колесница, изкована в най-дълбоките бездни на ада, теглена от жребци с копита от стомана и очи от пламък.

Преди някой да успее да изкрещи предупреждение, преди момичето да може да се обърне и да избяга, трещящите копита го връхлитат.

Момичето вече не се смее. Сега крещи.

Но вече е късно. Мъжът се навежда от гарвановочерната си колесница, сграбчва го за кръста и го дръпва със себе си обратно в кратера.

Животът, такъв, какъвто го е познавало момичето, никога вече няма да бъде същият.

Но не се тревожете за него, няма нужда. То е просто героиня от книга. Казва се Персефона, а отвличането му от Хадес, бога на мъртвите, и отвещдането му да живее с него в подземния свят е било обяснението на древните гърци за смяната на сезоните. Това е един от митовете за природните явления.

---

* Превел от италиански Константин Величков.

Това, което се случи с мен, ли? То не е мит.

Ако преди няколко дни ми бяхте разказали история за момиче, което трябва да живее с мъж в подземния му дворец в продължение на шест месеца всяка година, щях просто да се разсмея. Какво? Смятате, че това момиче има проблеми? Ще ви кажа кой има проблеми: аз. И то доста по-сериозни от тези на Персефона.

Особено сега, след това, което се случи онази нощ на гробището. Имам предвид онова, което *наистина* се случи.

Полицаяте си мислят, че знаят, разбира се. Както си мислят и всички в училище. Изглежда, че всеки на този остров си има теория.

Това е разликата между мен и тях. Всички те имат теории.

Аз обаче *знам*.

Така че на кого му пука какво се е случило с Персефона? В сравнение с това, което се случи на мен, то е нищо.

Всъщност Персефона е извадила късмет. Защото майка ѝ дошла да я измъкне от неприятностите.

Мен обаче няма да ме спаси никой.

Така че послушайте съвета ми: каквото и да правите...
... не мигайте.

Както есенес,
кога задухат вихри тразовити,
едно по друго капят в тъмний лес
листата, дорде оголее клона.

ДАНТЕ АЛИГИЕРИ, „Аг“, песен трета

Веднъж умрях.

Никой не е сигурен колко време съм била мъртва. Линията на електрокардиограмата останала равна повече от час.

Освен това съм имала и хипотермия. Точно затова – след като ме затоплили – дефибрилаторите и голяма доза епинефрин успели да ме върнат към живота.

Така поне казват лекарите. Аз имам друго обяснение на въпроса защо още съм сред живите.

Но се научих да не го споделям с хората.

Видя ли светлина?

Това е първото нещо, което всеки иска да знае, когато разбере, че съм умряла и съм се съживила. Първото, което седемнайсетгодишният ми братовчед Алекс ме попита тази вечер на партито на мама.

– Видя ли светлина?

Думите едва бяха излезли от устата му, когато баща му, вуйчо ми Крис, го плесна по тила.

– Ох! – потърка скалпа си Алекс. – Само я попитах дали е видяла светлина. Какво лошо има в това?

– Грубо е – отвърна кратко и ясно вуйчо Крис. – Този въпрос не се задава на хора, които са умирали.

Отпих от газираната вода, която държах в ръка. Мама не ме беше питала дали искам голямо парти „До-

бре дошла на Исла Хуесос, Пиърс“. Какво обаче можех да кажа? Тя изглеждаше толкова въодушевена. Очевидно бе поканила всички, които познаваше от едно време, включително цялото си семейство. Нито един член на това семейство не се бе местил от острова с площ три на пет километра, намиращ се близо до крайбрежието на Южна Флорида. На него бяха родени всички с изключение на мама и по-малкия ѝ брат Крис.

Само че вуйчо Крис не просто беше напуснал Исла Хуесос, за да отиде в колеж, да се ожени и да създаде дете, както бе направила мама.

– Но от злополуката минаха почти две години – възрази Алекс. – Не е възможно все още да е чувствителна на тази тема – продължи той и погледна към мен. – Пиърс – попита той със саркастичен глас, – все още ли си чувствителна, когато стане въпрос за факта, че си умряла, а после си се върнала към живота *преди почти две години?*

Опитах се да се усмихна.

– Няма проблеми – отвърнах.

– Нали ти казах – обърна се Алекс към баща си, а мен попита: – И така, видя ли светлина, или не?

Поех си дълбоко въздух и цитирах нещо, което бях прочела в интернет.

– Буквално всички ПБС ще ти кажат, че когато са умрели, са видели нещо и това нещо често пъти е някакъв вид светлина.

– Какво е ПБС? – попита вуйчо Крис и почеса главата си под бейзболната шапка на „Исла Хуесос Байт енд Такъл“.

– Някой, който е имал преживяване, близко до смъртта – обясних. Искаше ми се да можех да се почеса под деколтираната рокля без ръкави, която мама ми беше купила за вечерта. Стягаше ме прекалено силно в бюста. Но не мислех, че ще е възпитано, макар че вуйчо Крис и Алекс ми бяха роднини.

– О – отвърна вуйчо Крис, – ПБС. Разбирам.

Бях чела, че ПБС може да страдат от сериозни промени в характера и да срещнат трудности, приспособявай-

ки се към живота след... ами, след смъртта. Проповедници от сектата на петдесетниците, които са се върнали от мъртвите, са се записвали в клубове по колоездене. Колоездачи в кожени дрехи са се вдигали от леглото и са се запъгвали право към най-близката църква, за да се родят отново.

Помислих си, че като се има предвид всичко, съм се справила доста добре.

Макар че когато надзърнах в папките, които изпратиха от старото ми училище, след като предложиха на родителите ми да ми намерят „алтернативен метод за образование“ – а това бе учтив начин да кажат, че съм изключена след „инцидента“ миналата пролет, – видях, че Академията за млади дами „Уестпорт“ може да не е съгласна с мен:

Пиърс има навика да изключва. Понякога умът ѝ просто се отплесва някъде. А когато реши да внимава, е свръхфокусирана, но като цяло не върху урока. Предлагаме тест на Векслер и тест за оценка на вниманието.

Този конкретен доклад обаче беше написан през семестъра непосредствено след злополуката – повече от година преди „инцидента“, – когато имах да се тревожа за по-важни неща от домашното. Онези мижитурки дори ме изритаха от училищната пиеса – „Снежанка“, – където ме бяха избрали за главната роля.

Как се беше изразила учителката ми по актьорско майсторство? А, да, струвало ѝ се, че се идентифицирам прекалено с клетата немъртва Снежанка.

Честно, не виждам как по онова време можех да го избегна. Защото, освен че бях *умряла*, се бях родила богата като принцеса, благодарение на татко – той е главен изпълнителен директор на една от най-големите фирми за доставка на продукти и услуги за петролната, газовата и военната индустрия (всеки е чувал за компанията му, често говорят за нея по новините, особено напоследък). Освен това съм се родила и с външен вид на принцеса благодарение на мама. Наследила съм деликатната ѝ костна структура, гъстата тъмна коса и широките тъмни очи...

За съжаление съм наследила и нежното ѝ като на принцеса сърце. В крайна сметка точно то ме уби.

– И така, на края на тунел ли я видя? – поиска да разбере Алекс. – Светлината? Хората винаги казват така.

– Братовчедка ти не е тръгнала към светлината – сря- за го баща му. Изглеждаше разтревожен под беизболна- та шапка. – Ако беше тръгнала, сега нямаше да е тук. Спри да ѝ досаждаш.

– Всичко е наред – усмихнах се на вуйчо Крис. – Ня- мам нищо против да отговарям на въпросите му.

Всъщност имах против. Но да стоя в задния двор с вуйчо Крис и Алекс, беше по-приятно, отколкото да съм вътре с цял куп хора, които не познавах. Обърнах се към Алекс и продължих:

– Някои хора наистина казват, че са видели светлина в края на тунел. Никой от тях не знае какво е това, но всички имат теории.

– Какви например? – настоя Алекс.

В далечината изтрещя гръм. Не беше много силен. Хората в къщата най-вероятно нямаше да го чуят сред целия този смях, пликкането на падащата вода и музи- ката, която мама беше пуснала по вътрешно-външните тонколони, проектирани – не особено умело – така, че да приличат на скали.

Аз обаче го чух. Беше отекнал след блясъка на мъл- ния... и то не мълния, предизвикана от горещината, ма- кар че в осем часа вечерта в началото на септември в Южна Флорида беше горещо колкото в Кънектикът по пладне през юли. Над морето бушуваше буря и се бе на- сочила към нас.

– Не знам – отвърнах. Сетих се за още неща, които бях чела. – Някои мислят, че светлината е пътека към друго духовно измерение, което е достъпно само за мъртвите.

Алекс се ухили.

– Супер! – каза той. – Перлените порти.

– Възможно е – вдигнах рамене. – Но учените казват, че светлината е халюцинация, произведена от невро-

трансмимерите в мозъка, които се задействат едновременно, когато умират.

В очите на вуйчо Крис се появи тъга.

– Обяснението на Алекс ми харесва повече – обади се той. – За Перлените порти.

Не исках да го карам да се чувства зле.

– Никой не знае със сигурност какво се случва с нас, когато умрем – казах бързо.

– Освен теб – изтъкна той.

Прекалено прилепналата ми бяла рокля ми се стори по-неудобна от всякога. Защото това, което видях, щом умрях, не беше светлина.

Нищо подобно.

Не ми беше приятно да лъжа вуйчо Крис. Знаех, че изобщо не трябва да говоря за това. Особено след като мама искаше всичко тази вечер да е идеално... не само тази вечер, а и отсега нататък. Наистина няха намерение да я разочаровам. Беше направила всичко по силите си, беше купила къщата за един милион долара и бе довела със самолет прочутата си приятелка от Ню Йорк, за да я обзаведе. Беше си осигурила помощта на един ландшафтен архитект природозащитник, който засади задния двор с естествена растителност като иланг-иланг и жасмин. Жасминът цъфти през нощта, така че във въздуха винаги се долавяше лек аромат, малко като от реклама в списание за парфюми на знаменитости.

Беше ми купила дори „плажен круизър“ – колело с кош и камбана, – защото все още няха шофьорска книжка. Беше боядисала стаята ми в успокояващо лавандуловосиньо и ме бе записала в същата гимназия, където самата тя беше учила преди двайсет години.

– Тук ще ти хареса, Пиърс – не спираше да повтаря мама. – Ще видиш. Ще започнем отначало. Всичко ще е страхотно. Знам го. Просто го знам.

Имах обаче основателна причина да вярвам, че нищо *няма* да е страхотно.

Само че пазех тази причина за себе си. Мама просто бе толкова щастлива. Дори бе наела професионална

фирма за кетъринг за партито, за да приготви и сервира коктейлите от скариди и пилешките шишчета. Беше пуснала в басейна цяла флотилия свещи с ухане на цитронела, за да държи настрана комарите, а после бе включила водопада и бе отворила всички френски прозорци в къщата.

– Бризът е толкова приятен – не спираше да повтаря, като предпочиташе да не обръща внимание на огромните черни буреносни облаци, забулили нощното небе...

Както предпочиташе да не обръща внимание и на факта, че се бе върнала в Исла Хуесос, за да разшири проучването си върху любимите си розови лопатарки – те приличат на розови фламинго, само дето клюновете им са сплескани като лъжици – точно когато най-ужасното екологично бедствие в американската история бе убило повечето от тях.

О, както и на обстоятелството, че нейната умна, влюбена в животните дъщеря бе умряла и се бе върнала към живота не съвсем... нормална. И поради това бракът ѝ с татко бе отишъл по дяволите. Процедурата по развода започна още докато бях в болницата – всъщност точно когато мама изрита татко от къщата, задето ми беше „позволил“ да се удавя. Той се пренесе в луксозния апартамент на последния етаж, който държеше, близо до сградата на компанията си в Манхатън, без да допуска, че година и половина по-късно все още ще го нарича свой „дом“.

– Много по-добре е да простиш и да забравиш, Пиърс – казваше той всеки път, когато се чуехме. – Тогава можеш да продължиш напред. Майка ти трябва да го разбере.

Само че изразът „да простиш и да забравиш“ ми изглеждаше съвсем безсмислен. Прошката ни кара да престанем да задълбаваме в дебрите на някой въпрос, което невинаги е здравословно (погледнете само родителите ми!).

Но ако забравим, няма да можем да се поучим от грешките си.

Мег Кабъг
Царството на Хадес
ПЛЕННИЦА НА СМЪРТТА

Превод *Мариана Христова*
Редактор *Йоана Йорданова*
Коректор *Снежана Бошнакова*
Художник *Иво Рафаилов*
Предпечат *Лиляна Карагьозова*

Английска. Първо издание.
Формат 60 × 90/16. Печатни коли 17.

ISBN 978-619-164-078-2

Издава
enthusiast

София, ул. „Кракра“ №20
тел. 02/ 943 87 16, факс: 02/ 943 87 18
e-mail: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ може да закупите с отстъпка
от www.bookstore.enthusiast.bg

Печат Хеликс Прес ЕООД

ЦАРСТВОТО НА ХАДЕС

ПЛЕННИЦА НА СМЪРТТА

СЕГА СМЪРТТА Я ИСКА ОБРАТНО

МРАЧНА, ФАНТАСТИЧНА ИСТОРИЯ
ЗА ТОЗИ... И ЗА ПОДЗЕМНИЯ СВЯТ

Пиърс се опитва да се върне към познатия ѝ живот отпреди инцидента, но ѝ е много трудно и се чувства едновременно част от този свят и отделена от него. Все пак тя никога не е сама, защото някой постоянно я наблюдава. Невъзможно е да избягаш от царството на мъртвите, когато някой там те иска обратно.

Сега тя се премества в друг град. Може би ще успее да започне на чисто в новото си училище. Може би ще престане да се страхува толкова много.

Но не може. Защото дори тук той я открива. Отчаяно иска да я върне обратно. Пиърс знае, че той не е ангел-хранител и тъмният му свят не е рай, но тя не може да остане настрана. Особено след като той се появява винаги когато най-малко го очакваш, но винаги когато Пиърс има най-голяма нужда от него.

Ако тя си позволи да продължи нататък, може да се озове обратно на мястото, от което се бои най-много – в подземния свят.

www.entusiast.bg

9 789542 958826

Цена 12 лв.